

A forgószélből megszólaló Úr

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 38; 39; 40:1-4; 42:1-6; Máté 16:13;
Lukács 5:1-8; János 1:29; 1Korinthus 1:18-27

„Hol voltál, mikor a földnek alapot vettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat” (Jób 38:4)!

Jób könyvének szereplői között valóban volt nézetkülönbség, egy azonban közös bennük: bőven akadt mondanivalójuk Istenről, vagy legalábbis arról, hogy milyenek gondolták az Urat. Amint az eddigiekben láttuk, a szavaikban sok az igazság, amivel egyet is érthetünk. Hiszen ugyan ki vitatná ezt: *„Kérdezd csak meg az állatokat, majd megtanítanak, és az ég madarait, azok is megmondják neked. Vagy beszélj a földdel, majd az is tanít téged, és a tenger halai is elbeszélnek neked. Melyik nem tudja mindezek közül, hogy az ÚR keze tette mindezt? Kezében van minden élőlény élete és minden egyes ember lelke” (Jób 12:7-10, ÚRK).* Vagy pedig ezt: *„Elferdíti-e Isten az ítéletet, avagy kiforgatja-e a Mindenható az igazságot” (Jób 8:3, ÚRK)?*

Míg a háttérret Jób szenvedése adja, a beszélgetések fókuszában Isten áll. Eddig viszont, leszámítva az első két fejezetet, az Úr rejtve maradt.

A helyzet viszont most változik. Maga Isten fog megszólalni, aki körül forog Jób könyvének megannyi beszélgetése és vitája.

A FORGÓSZÉLBŐL

Mi történik Jób 38:1 verse szerint? Mennyiben változik a kép a többi párbeszédhez képest?

Jób könyvében most hirtelen és váratlanul megjelenik az Úr, először, miután Jób 2:6 versében ez történt: „Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: A kezedbe adom, csak az életét kíméld meg” (Jób 2:6, RÚF)!

Semmi nem készítette fel az olvasót Isten azonnali megjelenésére. *Jób könyvének* 37. fejezete Elihú beszédével végződik, majd pedig a következő, amiről tudunk, hogy „Ekkor így felelt az ÚR Jóbnek a forgószélből” (Jób 38:1, ÚRK). Hirtelen mintha csak Isten lenne és Jób, a többiek pedig mit sem számítanak, legalábbis egyelőre.

A *forgószélnek* fordított héber szó jelentése: „vihar”. Többször is használatos a Bibliában arra vonatkozóan, amikor Isten megjelent embereknek (lásd Ézs 29:6; Zak 9:14). Illés mennybe ragadtatásával kapcsolatban is előfordul: „Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben a mennyekbe, elment Illés és Elizeus Gilgálból” (2Kir 2:1, ÚRK).

Ennek a „teofániának” (Isten látható alakban való megjelenése) a fizikai részleteiről ugyan semmit nem tudunk meg, annyi azonban világos, hogy Isten nem „halk és szelíd” hangon (1Kir 19:12) szólt Jóbhoz. Inkább kifejezetten erőteljes módon mutatta meg magát, minden bizonnyal felkeltve Jób figyelmét. Természetesen Isten nem ekkor nyilatkoztatta ki önmagát először bűnös embereknek. A Szentírás újból és újból rámutat, hogy mennyire közel van az emberekhez.

A következő igehelyek szerint mennyire van közel hozzánk Isten? 1Móz 15:1-6; 32:24-32; Jn 1:29

A Biblia azt a nagyszerű, fontos igazságot tanítja, hogy Istenünk nem távolból figyel, mint aki megteremtette a világot, majd magára hagyta. Ellenkezőleg! Szoros kapcsolatot tart velünk. Minden szomorúságunk és bajunk között, bármi is érjen az életben, abban biztosak lehetünk, hogy Isten közel van hozzánk és bízhatunk benne!

Egészen más elméletben elfogadni Isten közelségének a gondolatát, mint tapasztalni. Hogyan tanulhatunk meg közelebb húzódni Istenhez, és reményt, vigaszt találni a vele való kapcsolatunkból?

ISTEN KÉRDEZ

Jóbnak bizonyára igen hosszúnak tűnt Isten hallgatása, végül azonban megszólította az Úr, még ha először talán nem is azt mondta, amit Jób hallani akart.

Mi volt az első kérdés, amit Isten feltett Jóbnak? Mit érzékeltetett a kérdésével? Jób 38:2

A Biblia egészében találkozunk azzal, hogy Isten kérdéseket tesz fel embereknek, nem mintha eleve nem tudná a választ. Inkább, mint ahogy a jó tanárok is gyakran teszik, Isten is azért kérdez, mert így jól el lehet érni, hogy végiggondoljuk a helyzetet, magunkba nézzünk. A kérdések segítenek feldolgozni bizonyos problémákat, majd levonni a megfelelő következtetést. Isten kérdéseinek tehát nem az a célja, hogy az Úr megtudjon valamit, amit nem értett volna. Gyakran azért szegez kérdéseket az embereknek, hogy így láttasson meg velük valamit, amit jobban meg kell érteniük. Isten kérdései költői kérdések, a szónoki eszköztár részét képezik, és segítenek, hogy az ember eljusson az igazsághoz.

Olvassuk el, hogy még milyen kérdéseket tett fel Isten! Vajon mi volt a célja velük? Mire akart rámutatni?

1Móz 3:11 _____

1Móz 4:9 _____

1Kir 19:9 _____

Mt 16:13 _____

ApCsel 9:4 _____

Jób sok mindent mondott Istenről, és az Úr nyilván rá akarta ébreszteni, hogy valójában rengeteg dolgot nem tudott vagy nem értett Teremtőjével kapcsolatban. Isten első kérdésében, amit Jóbnak szegezett, több szempontból is párhuzam fedezhető fel azzal, amit a barátai mondtak (lásd Jób 8:1-2; 11:1-3; 15:1-3).

Vajon ha Isten az életünkkel kapcsolatban feltenne nekünk egy kérdést, mi lenne az? És mit felelnék rá? Mit tudhatnánk meg önmagunkról a kérdésből és a válaszukból?

AZ ÚR A TEREMTŐ

Olvassuk el Jób 38:4–39:3 szakaszát! Isten mi mindent kérdez Jóbtól? Mi ezzel a célja?

Amennyiben Jób részletes magyarázatot várt volna arra, hogy miért szakadt rá ennyi szerencsétlenség, hát azt nem kapta meg. Ehelyett az Úr költői kérdések sorozatával mutatott rá saját teremtő hatalmára, amit szembeállított szegény Jób mulandóságával és tudatlanságával.

„Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem?” – kezdi az Úr (Jób 38:4). Miután felidézi Mózes első könyvének néhány legelső képét – például a föld, a tenger, a világosság és a sötétség keletkezését –, (alapjában véve) azt mondja Jóbnak: persze te mindezt tudod, „hiszen már akkor megszületél; napjaidnak száma nagy” (Jób 38:21)!

Ezek után az Úr a teremtés csodáira és titkaira mutat rá, megint csak költői kérdések sorával, amelyek nemcsak a föld alapjának megvetését, hanem az időjárás és a csillagok világának titkait is érintik. „Összekötheted-e a Fiastyúk szálait, vagy a Kaszáscsillag köteleit megoldhatod-e” (Jób 38:31, ÚRK)? Majd Jób tekintetét visszairányítja a földre, a légköri viszonyokra (Jób 38:36) és a vadállatok életére (Jób 39:1-3). Ezt a témát majd sokkal részletesebben tárgyalja még a 39. fejezet további részében. Ha ezt a könyvet ma írták volna, az Úr talán ilyesmit kérdezett volna: „Ki köti össze a protonokban és a neutronokban a kvarkokat?” „Hol voltál, amikor először mértem ki a Planck-tömeget?” „A te bölcsességed folytán hajlít meg a gravitáció teret és időt?”

A kérdésekre a válasz: *Természetesen nem – nem tudja, nem volt ott.* Jób egyik esetben sem volt jelen, és alig lehetett némi fogalma az Úr által említett jelenségekről. Isten rá akarta vezetni, hogy még ha Istenről „igazán” szolt is (Jób 42:7), szemben a többiekkel, valójában akkor is csak keveset tud. A teremtett világ dolgait illető tudatlansága mutatott rá a legjobban, hogy mennyire hiányosak az ismeretei.

Jób ennyire keveset tudott a teremtett világról, akkor vajon mennyit érthetett meg a Teremtővel kapcsolatban? Óriási különbség a Teremtő és a teremtménye, Isten és az ember között! Isten ugyan Jóbbal mérte össze magát, de ugyanez lett volna az eredmény minden más ember esetében (Jézust kivéve). Mi az ember Istenhez képest? Mégis, gondoljunk csak bele, hogy mit tett Isten a megmentésünkért, azért, hogy örök közösséget kínálhasson fel nekünk önmagával!

BÖLCSEK BÖLCSESSÉGE

A mi perspektívánkból ma könnyű arra a megállapításra jutni az Isten által feltett kérdések láttán, hogy Jób, aki évezredekkel ezelőtt élt, mennyire keveset érthetett a teremtett világból. Például csak a Krisztus utáni 1500-as években fogták fel az emberek (legalábbis némelyek), hogy a nap azért halad az égen, mert a föld forog a tengelye körül, a nap pályája pedig ellentétes irányú – amit ma a legtöbben természetesen veszünk.

A modern tudománynak köszönhetően olyan ismeretekkel rendelkezünk a természet világáról, amelyeket a bibliai időkben élők el sem gondolhattak volna. Viszont még a felhalmozott ismeretekkel együtt is csak korlátozott, amit az ember felfoghat a természet világával és annak keletkezésével kapcsolatban.

Olvassuk el, hogy milyen kérdéseket tett fel Isten Jóbnak a könyv 38. és 39. fejezetében! Mennyivel tudnának jobban felelni rájuk az emberek ma?

Vitathatatlan, hogy a tudomány a valóságnak korábban rejtett oldalait tárta fel előttünk. Ám még így is sok mindent tanulhatunk. A tudomány nemhogy megfosztotta volna fenségétől és titokzatos voltától Isten teremtett világát, hanem inkább még lenyűgözőbbnek mutatja be, sokkal mélyebbnek és bonyolultabbnak láttatja, mint amiről a korábbi nemzedékek tudhattak.

„*»A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mind örökké«* (5Móz 29:29). Hogy Isten miként valósította meg a teremtés művét, azt Ő soha nem nyilatkoztatta ki az embereknek; az emberi tudomány nem tudja kikutatni a Magasságos titkait. Teremtői hatalma éppoly megfoghatatlan, mint létezése” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 83. o.).

Mire figyelmeztetnek viszont a következő igehelyek az emberi tudás korlátaival kapcsolatban? 1Kor 1:18-27; 3:19

Az elmúlt néhány évszázadban felhalmozott hatalmas emberi tudás mellett a teremtés még továbbra is felfoghatatlanul sok csodát és titkot tartogat. Minél többet tudunk meg a teremtett világról, annál bámulatosabbnak és titokzatosabbnak tűnik. Mi minden van a természetben, ami miatt csodáljuk Isten hatalmát?

december 8.

BŰNBÁNAT PORBAN ÉS HAMUBAN

Olvassuk el Jób 40:1-4 és 42:1-6 verseit! Hogyan reagált Isten kinyilatkoztatására Jób?

Egyértelmű, hogy Jóbot egészen lenyűgözte, amit Isten megmutatott neki. Amikor Jób 42:3 versében így szól: „*Ki az, aki tudatlanságból elhomályosítja az örök rendet?*” - ezzel egyszerűen Isten első kérdését ismétli meg, amit feltett neki. Jób már tudta a választ: ő maga beszélt olyasmiről, amit valójában nem ismert.

Figyeljük meg azt is, amit Jób 42:5 versében mondott! Eddig csak hallott Istenről, most azonban látta is Őt - vagyis tisztább képet kapott róla -, emiatt olyannak látta meg önmagát, amilyen valójában volt. Ezért reagált így, ezért hibáztatta magát, gyakorolt bűnbánatot porban és hamuban.

Ézs 6:1-5 és Lk 5:1-8 szakaszaiban milyen párhuzamot találunk Jób esetével?

E részekben egy meghatározó bibliaversben foglalt igazsággal találkozunk, ami kimondja az emberiség bűnösségét. Jób „*feddhetetlen, igaz, istenfélő... és bűn-gyűlölő*” volt (Jób 1:1). Sátán legnagyobb erőfeszítése ellenére, hogy Isten ellen fordítsa, mindvégig hű maradt. Itt egy hűséges, szilárd, az Úrban mélyen hívő embert látunk.

És mégis, mi történik? Mint Ézsaiás és Péter esetében, Jób számára is elég volt Isten szentségének és hatalmának egy felvillanása ahhoz, hogy egészen összetörjön önnön bűnössége és kicsinysége tudatában. Ez pedig azért van, mert mindannyian bűnbe süllyedtünk, megrontott bennünket a bűn, a természetünk állít szembe Istennel. Ez az oka annak, hogy végeredményben senki sem válthatná meg önmagát. Senki nem képes annyi jó cselekedetre, amivel érdemeket szerezhetne Isten előtt, megnyerhetné kegyét. Ez a magyarázata annak, hogy mindannyiunknak, közülünk még a „legkiválóbbaknak” is, akik Jóbhoz hasonlóan feddhetetlenek, igazak, istenfélők és bűngyűlölők, szükségük van a kegyelemre, a Megváltóra, aki meg tudja tenni értünk azt, amire mi soha nem lennénk képesek magunkért. Szerencsére mindezt megtaláljuk Jézusban, sőt még sokkal többet is!

Képzeld el, mi lenne, ha éppen most szemtől szemben állnánk Istennel! Vajon mit váltana ki belőlünk ez a helyzet?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Isten megengedte, hogy a tudományok és művészetek fényözőne áradjon a világra. De amikor magukat tudósok valló emberek pusztán az ember szemzögéből foglalkoznak ezekkel a témákkal, elkerülhetetlenül téves következtetésekre jutnak. Ártatlanul el lehet gondolkozni olyan dolgokon, amiket Isten Igéje kinyilatkoztatott, ha elméleteink nem mondanak ellent a Szentírásban található tényeknek. De akik Isten Szavától elfordulva a tudomány elveivel akarják magyarázni a teremtés munkáit, azok térkép és iránytű nélkül sodródhatnak az ismeretlen óceánon. A legnagyobb koponyák, ha kutatásukat nem Isten Igéje vezeti, összezavarodnak, amikor megkísérlik kinyomozni a tudomány és a kinyilatkoztatás közötti összefüggést. A bibliai történelmet megbízhatatlannak tartják, mert a Teremtő és művei felfogóképességüket meghaladják, s a természet törvényeivel képtelenek megmagyarázni őket. Akik kételkednek az ó- és újtestamentumi feljegyzések megbízhatóságában, azok egy lépéssel tovább mennek; kételkednek Isten létezésében; azután elveszítve horgonyukat, a hitetlenség szikláján zátonyra futnak” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 83-84. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Milyen bizonyítékát látjuk annak, hogy valóban meg is történik, főképpen a tudomány területén, amire figyelmeztet az iménti idézet? Mit tanít a tudomány, legalábbis a jelen gyakorlat szerint, ami éles ellentétben áll Isten Igéjének kijelentéseivel?
2. Alfred North Whitehead, a múlt században élt nagyhatású matematikus a következőt mondta: „Ötvenhét éve volt, hogy fiatalon a Cambridge-i Egyetemre jártam. Ragyogó elmék tanítottak természettudományra és matematikára, én pedig jól tanultam. A századforduló óta megéltem, hogy mindkét területen az alapvető állításokat félretették... És mégis, mindennek ellenére az új tudományos hipotézisek felfedezői kijelentik: »Most végre bizonyosságunk van«” (A. N. Whitehead: *Dialogues of Alfred North Whitehead*.). Ezek szerint tehát mennyire kell óvatosnak lennünk még a világ „nagy embereinek” a tanításaival kapcsolatban is, főként, ha szöges ellentétben áll Isten Igéjével, amit tanítanak?
3. Nevezzünk meg a teremtés csodái közül olyasmit, amit a modern tudomány tár elénk, és amit a Jób korában élők (vagy akár csak két-száz éve) el sem gondolhattak volna! Hogyan világitanak rá ezek is Urunk bámulatos teremtői hatalmára?

BALOG MIKLÓS: MÉRLEG

Bár nem tudom még, hogy jövőm mit hozhat,
míg bennem kínnal jajgat a jelen,
mérlegre tettem mind a jót s a rosszat,
mit sorsom eddig juttatott nekem.

Betegségem keserve arra késztet,
hogy felnagyítsak minden bánatot,
és elfelejtssek minden jót és szépet,
mit jó Atyám oly gazdagon adott.

De könnybe' fürdő éber éjszakákon
fény gyullad: áldó égi értelem,
s ilyenkor mélyen megalázva látom:
milyen hálátlan volt az életem!

Hisz annyi drága kincsével megáldott,
hogy felsorolni sem lehetne mind,
s mikor vétkeztem, újra megbocsátott,
hogy hű lehessenek és hálás megint.

Több jót adott Ő, mint amennyi rosszat,
s utólag még a rossz is jóra vált.
Most már tudom, hogy jövőm bármit hozhat,
el nem némitja hálám himnuszát!